

CARTA DOMINICAL

12 DE MAIG DE 2019

RESSÒ DE LA PARAULA

La nova Església (III). La seva brillantor

La nova Església, a més de ser bella, també resplendeix. I la mateixa mirada que descobreix la seva bellesa és la que es deixa impressionar per la seva brillantor.

Des del moment en què Jesús ens va dir “vosaltres sou llum del món... Que brilli igualment la vostra llum davant la gent” (cf. *Mt* 5,14.16) i sant Pau ens va recordar que “en altre temps éreu tenebres, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com a fills de la llum” (*Ef* 5,8) i “enmig d’una generació esgarriada i rebel, resplendi en el món com estrelles en el cel” (*Fil* 2,15), ens veiem urgits a preocupar-nos per l’efecte de la nostra presència en el món: il·luminem o no?, som realment llum?

Fa anys que acompanyava espiritualment un grup d’esforçats orants. En el diàleg previ a l’oració, un dels seus membres, un gran creient, sempre, en cada reunió, acabava dient: “Testimoniatge, testimoniatge, això és el que ens cal!” Tots sabíem el que anava a dir, abans que parlés. Gairebé esdevenia per a ell una obsessió. La veritat era que havia educat molt cristianament la seva família. De sobte, una de les seves filles, jove creient lliurada a l’ajuda social, va morir en un accident absurd, sense que ella en tingués cap responsabilitat. La reacció del pare va resultar per a tots veritablement testimonial: la seva fe, la seva pau, va il·luminar a propis i estranys.

Avui l’impuls evangelitzador, que ha de moure l’Església, passa sempre per la crida al testimoniatge, com a factor indispensable, segons molts l’únic realment eficaç en la transmissió de la fe.

Però actualment també sentim no poques veus preocupades pel deteriorament de la imatge de l’Església. Així, ens diuen, no podem il·luminar, cal recuperar la bona imatge. Tenen

raó, fins a un cert punt. Abans hem de precisar quina llum és la que ha de transmetre l’Església. Els pecats de l’Església enterboleixen la seva imatge davant la societat. Però Jesucrist, el Sant, el Testimoni fidel, la Veritat, va ser crucificat precisament per presentar-se com la Llum del món (“era la llum veritable que il·lumina tots els homes”; llum que brilla en les tenebres i les tenebres no la van acollir o “no la van vèncer”: cf. *Jn* 1,5.9).

En el llibre de l’Apocalipsi llegim:

“La ciutat no necessita que la il·luminin el sol o la lluna, perquè la glòria de Déu l’omple de claror, i l’Anyell és el gresol que li fa llum” (*Ap* 21,23)

Més que preocupar-nos de recuperar la bona imatge davant la societat, el nostre repte consisteix a procurar que la llum present en la mateixa Església sigui la llum de Déu brillant en “el gresol de l’Anyell”, és a dir, en Jesucrist.

La brillantor de l’Església és com la d’un vitrall en una catedral gòtica. Ell sol no brilla, però si el travessa una llum potent (el sol si mirem des de dins del temple, la llum de la celebració litúrgica si mirem des de fora), llavors l’efecte és esplèndid: els colors i les formes, en la seva diversitat i harmonia apareixen amb tota la seva brillantor. Potser cal canviar quelcom en la materialitat del vitrall o, potser, netejar-lo, però abans de res ens hem de preocupar que tot sencer es deixi travessar per la llum potent de Jesucrist.

No és que així tinguem garantit “l’èxit” davant la societat, però sí que estarem segurs de compartir el mateix destí de Crist: l’Església – la ciutat nova.